

Duitsland is weer terug op aarde

Gastland toont zich een sportieve verliezer

Achtergrond - 5 juli 2006

Al uren voor de wedstrijd komt in Berlijn de mensenmassa op gang. Op de straten lopen drommen fans in witte voetbalshirtjes, zwaaiend met Duitse vlaggen.

Veel café's zitten al vanaf 19.00 uur stampvol en sluiten hun deuren. De stemming zit er goed in. Duitsland heeft tijdens een WK weliswaar nog nooit van Italië gewonnen, maar was in Dortmund nog nooit verslagen.

Jan, Rico en Marcus bekijken de wedstrijd op de binnenplaats van een oude fabriek in Prenzlauer Berg. Ze voorspellen respectievelijk 2-1 of 1-0. Voor Duitsland natuurlijk. Rico heeft een soort voodoo-pop in zijn hand. Met drie verplaatsbare pinnetjes kan hij het Duitse elftal op zwakke punten ondersteunen. De pinnetjes heeft hij in de punten 'kopbal', 'goal' en 'winnaar' geprikt. Want in deze volgorde moet het volgens Rico gaan gebeuren.

Tijdens de eerste helft brullen de jongens onophoudelijk "Deutschland, Deutschland" en "Jetzt geht's los!" Hun teksten worden door ritmisch handgeklap begeleid. Maar als er vlak voor de rust niets meer gebeurt, worden ze stiller. Zonder een woord te wisselen, gaan ze bier halen. Tijdens de tweede helft gebruikt het drietal grover geschut. Nu klinkt het 'Auf geht's Deutschland, schiess ein Tor' en 'Die sind nur Pizzalieferanten'.

Doodstil

Als de tweede helft ten einde loopt en de verlenging begint, is de stemming op de binnenplaats te snijden. En dan maakt Italië in de 118e minuut plotseling een doelpunt. Niemand in het publiek verroert zich, het blijft minutenlang doodstil. Dan zegt Marcus zachtjes 'Dat kan niet waar zijn'. Ergens anders wordt ingehouden gevloekt. De tweede tegengoal die drie minuten later valt, wordt zwijgend geabsorbeerd. Als het laatste fluitsignaal klinkt, blijven de meeste toeschouwers even zitten. Er wordt netjes voor de Italianen geklapt.

De jongens die het hardste schreeuwden, zijn als eerste afgedropen. De rest van het publiek stroomt ook snel richting de uitgang. Ondertussen komt zwaarbewapende politie het terrein op, klaar om eventuele herrieschoppers tot de orde te roepen. Maar dat is onnodig. In kleine groepjes wordt op bedaarde toon wat nagepraat. Nergens wordt een vuist gebald of geschreeuwd.

Niemand had verwacht dat het Duitse elftal zo ver zou komen. Experts voorspelden dat de Duitsers het niet eens tot de achtste finale zouden schoppen. Naarmate Duitsland verder kwam, nam de blijdschap toe. Het leek of de Duitsers na lange tijd eindelijk weer eens trots op hun land mochten zijn. Nadat Duitsland vorige week Argentinië versloeg, ontaarde de prille Duitse vreugde in ware massahysterie. Opeens maakte Duitsland een goede kans om wereldkampioen te worden. Deze droom is nu voorbij.

Bezinning

Na de wedstrijd is het druk op straat. De café's stromen leeg en vullen zich opnieuw. Otto zwaait langzaam maar vrolijk de Duitse vlag. Hij glimlacht: "Ze hebben goed gespeeld, dit is een mooi resultaat. Het is niet zo erg om te verliezen, want de verwachtingen zijn al ruimschoots overtroffen. Nu is het zaak dat Portugal en Italië niet winnen, die verdienen het niet. Vanaf nu ben ik voor Frankrijk."

In een leeggelopen café in Mitte drinken vijf stamgasten nog een kruidenbittertje. Ook hier geen spoor van tranen. Volgens Petra is voetbal maar een spelletje. "De beste hoort te winnen en blijkbaar was Italië beter." Er wordt instemmend geknikt. Heinz trekt een bedenkelijk gezicht en zucht: "Ons elftal is gewoon te jong. Het resultaat dat we behaald hebben, overtreft al alle verwachtingen, we kunnen tevreden zijn." Dan grijnst hij. "Ach, over twee jaar worden we Europees kampioen."

De Fanmeile bij de Brandenburger Tor is rond één uur nagenoeg uitgestorven. Deze strook was tijdens het WK het kloppend hart van Duitsland. Hier kwamen wedstrijd na wedstrijd honderdduizenden Duitse fans samen de overwinningen van hun elftal te vieren. Nu strompelen plukjes aangeschoten jongeren over Unter den Linden, de Duitse vlag achter zich aan slepend. Ze zingen: "Wir können nach Hause gehen, wir können nach Hause gehen" en "Berlin, Berlin, wir bleiben in Berlin." De nederlaag lijkt Steffen (17) niet te deren. Integendeel, hij heeft een vrolijke dronk: "Het geeft niet. Beter derde in de ranglijst, dan helemaal geen plaats."

Een uur later zijn de straten zo goed als leeg. Op elke hoek staan verveelde politieagenten te wachten op wat niet komen gaat: een emotionele uitbarsting. De meeste Duitsers reageren heel rationeel op de nederlaag van hun elftal. Na de golf van hysterische vreugde die het land de afgelopen weken overspoelde, lijken de Duitsers hun serieuze imago hervonden te hebben. Het lijkt of de Duitsers al nauwelijks konden geloven dat ze zo ver zijn gekomen en nu terugvallen in aangeleerde bescheidenheid. De negenentwintigjarige Christoph, die in zijn eentje

nog een nachtelijk ommetje maakt, bevestigt dit: "Eindelijk mogen we ons weer schamen Duits te zijn."

Leonie van Nierop is medewerker van het Duitslandweb en verblijft momenteel in Berlijn.

Dit is een artikel gedownload via [duitslandinstituut.nl](https://www.duitslandinstituut.nl).

Artikel: <https://www.duitslandinstituut.nl/artikel/3615/duitsland-is-weer-terug-op-aarde>